

Kardos Ferenc

Ágrólszakadt töredékek

Bence Lajos barátomnak

Óh, Istenem! Csak ennyi:
Bencésedem keserédesen.

Bor alvadt íze a számban,
szódáé – szóé, mire vártam
s mi nem jön már soha,
de mi fölriaszt minduntalan,
s átlők álmon, végzetem.

Nekem ötven pár, neked hatvan
indokod volna megállni e nagy Hallban
– a világ üresen, csak oszlopok
s oszlopok mögött lesők, kezükben
csokor, fegyver, aktatáska, pecsét,
hangszóró, de mi meg nem állunk,
óránként mondjuk fel a leckét,
percenként leszünk dühösek.
Gyilkolnánk is néha, de
legyintünk s belevarrjuk haragunk,
keservünk, lázadásunk
egy-egy törékeny szóba,
– aztán várjuk elmúlásuk.

S közben változik minden:
a táj elvadul vagy díszletté merevül,
az ember új eszméket próbál magára
öltetni, erőltetni, értetlenül,
örökéhes és örökszomjas.
A híreket szorongva szemlézi:
a robbantások egyre közelebb,
az ölelések egyre ritkábbak.
Atyaisten! Anyaisten! –
Kí tudja, hol vagy?

Olvasom: szóval rendet vágsz.
Szóval: én csak a kerítést javítgatom
az örökmozgó határszélen.
A vadak ki-be járnak és a sírást se
akasztja meg a drót,
az eső meg átcsap rajta.
Aki jön, megszólíthatatlan,
aki megy, nem hallja
már a kiáltást sem,

el nem éri a hang.
S mi őrködünk.

Őrködünk? Csak magunkért,
őseinkért való dicstelen tett,
öngyilkosság. Jövő-menő kinevet.
S ha kérdik, merre a határ,
mutatjuk kötelességünk rúdjaival,
ritkán odavágva, hogy bizony
maradnánk. De hamar
kiürül köröttünk a táj.

S mi marad: néma pincezug,
nyaranta csonkított fű,
szeretve sebzett szőlő,
ekével nyársalt rög,
kapával gyilkolt gaz: virágjára
rácsodálkoztunk még tegnap.
Meg a zajos csönd
és a félszilaj panoráma.
No és barát, ki ölel, ha lát,
s bár egy betűt se olvasott
tőled, késztet parolára.

Születésnap. Jó alkalom, hogy
kiszedjük a cövekeket a megyéből,
s újra verjük határainkat,
az igazságot keresve legbelül.
De az igazság is mozog,
kergetőz az istenekkel.
Mégis: kell a határ s határjel:
a szóvég, a pont, a vessző.
Minden esztendő első és utolsó napja.
És a köztük feszülő idegszál, min
ott függ minden, miből –
hetvenkedve-hatvankodva –
a szebbeket mutatjuk másnak,
rongyosat, sebeset eltagadva,
de készen az elszámolásra.

Mert számon tartott az ember!
Így vagy úgy, ítéletre, kegyelemre.
Ott vagy te is – vésetként –,
pálcámon, mi törik majd
a végső számadáson.
De ha törik is, egyik
felén akkor is ott maradsz,
– fél-velem – barátom.